

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 24.

15de juni 1901.

27de aarg.

Fængsel — frihed.

Børneblad

abkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. O. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 23.

Jakob drager til Ægypten.

Dette stykke i bibelhistorien er en kort sum af det, som fortælles i fem kapitler i bibelen. Børnene bør læse alt det, som staar der.

Her fortælles os først, at Gud aabenbarede sig i et syn for Jakob og sagde til ham, at han trygt kunde drage til Ægypten. Gud vilde i sin tid føre ham og hans slegt tilbage til det land, som han havde lovet Abraham og hans aftom. Men selv skulde Jakob dø i Ægypten, og Josef skulde lukke hans øine.

Det maatte være en stor trøst for Jakob, nu da han skulde drage til et fremmed land og endog dø der, dog at vide, at Herren havde ikke glemt sine løfter om, at Kana'an's land skulde blive hans slegts eiendom. Gud havde da heller ikke glemt det løfte, at i hans slegt skulde alle jordens slegter velsignes.

Naar vi ved, at Gud holder sine naabeløfter til os, da behøver vi ikke at frygte, hvor end vore veie fører os hen.

Saa drog Jakob med al sin slegt, 70 i tallet, til Ægypten, og Josef mødte ham i Gosen. Det var et glædeligt møde. Det er altid kjært at mødes med dem, man elsker, især naar man længe ikke har seet hinanden. Det saligste møde, som venter Guds børn, er det, som vil finde sted i himlen, naar foreldre samles der med sine børn, og brødre og søstre, slegt og venner mødes der for Guds trone i evig glæde og fryd.

I Gosen: sit Israels børn bo, den frugtbareste del af hele Ægypten. Det havde de Josef at takke for. Thi kongen holdt saa meget af Josef, at han lod Josefs slegt faa, hvilken del af landet, de vilde. Og de valgte Gosen, thi der var de bedste græsgange, og Jakob og hans sønner var hyrder.

Saa boede Jakob 17 aar i Ægypten. Før end han døde, velsignede han Josefs sønner og sine egne. Her finder vi Jakob som profet. I billedlig tale og tilbøls med ligefremme ord

forkyndte han, hvad der skulde hændes i de kommende dage, og hvordan det skulde gaa hans sønner og deres efterkommere. Og alt, hvad han sagde, skede saaledes.

Den, som sit førstefødselsretten, var Juda. Af hans slegt skulde Jesus, som han kaldte frelseshyrsten, fødes.

Jakob havde taget det løfte af Josef, at han skulde lade ham begrave i Abrahams og Isaks grav i Kana'an. Da saa Jakob døde, 117 aar gammel, lod Josef hans lig balsamere. Saa drog han og hans brødre og hele deres slegt og alle de fornemme i landet til Kana'an med Jakobs lig. Med stor høitidelighed blev han begravet i Abrahams grav paa Matpelas mark, hvor ogsaa Sara og Isak og Lea var begravne.

Fromme Guds børn vil gjerne faa hvile sammen med sine egne. De har et sælles haab: en salig opstandelse fra de døde.

Da Jakob var død og begravet, var Josefs brødre igjen bange for, at de vilde blive straffet for det onde, de havde gjort mod Josef. De kom derfor til ham og bad ham om forlæbelse. Josef græd, da han hørte dette. Ikke fordi de bad ham om forlæbelse, men fordi de tænkte, at han vilde hevne sig paa dem. Josef talte kjærligt til dem og sagde: I tænkte ondt mod mig, men Gud vendte det til det gode for at holde mange folk ilive.

Josef saa i alt Guds styrkelse. Og vi finder neppe nogen fortælling i hele det gamle testamente, som viser os Guds kjærlige styrkelse mere klart og trøsterigt end Josefs historie.

I det nye testamente har vi et endnu mere slaaende eksempel. Der finder vi Jesu eksempel. Alt ondt gik ud over ham. Men alt det blev til vores alles frelse og evige salighed.

Hvor længe Josef vedblev at være første mand i Ægypten, siges ikke med klare ord. Men sandsynligt er det, at han holdt sin stilling lige til sin død. Han døde 110 aar gammel. Det var da 83 aar siden han kom, solgt som slave til Ægypten. Det var 70 aar siden han var bleven første mand i riget næst kongen. Han er en af de største og mest klogeste mænd, som menneskeslegten's historie kjender.

For os kristne er han stor særlig paa grund af sin gudsfrygt, og fordi vi af Josefs eksempel kan se stadfæstet den sandhed, at alting tjener dem til gode, som frygter Gud.

Ogsaa han vilde begraves hos sine fædre. Hans lig blev balsameret, og da Israels børn udbandrede fra Ægypten, tog de hans lig med sig.

Hjertesuk om morgenen.

Lad denne dag fuldendes vel foruden slynd og vaade. Bevar, o Gud, mit liv og sjæl og giv mig det af naade, at naar jeg engang stilles skal fra denne verdens jammerdal, jeg da maa salig blive.

Hjertesuk om aftenen.

Dagen nu sit øie lukker, nattens mørke faar os fat; før jeg sover, hjertet sukter: Jesus, bliv hos mig i nat!

Saa lukker jeg i Jesu navn mit øie nu til hvile og sover tryk i Herrens favn for alle satans pile!

Under sneen.

En fortælling ved H. B. Klæboe.
(Slutning.)

Godsøieren, gartneren og et par af de ældste og klogeste mænd gik nu nærmere hen til det sted, hvorfra røgen kom; men de var nødt til at stride meget forsigtig frem, og mere end en gang var de i fare for at falde og blive begravet i sneen. Endelig naaede de hen til det sted, hvorfra de kunde se lige ned, ikke blot røgen under dem, men ogsaa en del af storstenen og et par sønderbrudte tagstene.

Alle stod tause en stund og syntes at overveie med sig selv, hvad der var at gjøre. Der laa mange fod sne mellem dem og høttens tag; de vidste ikke, at dette var brudt ind, men de vidste, at der var endnu flere fod sne, der laa mellem taget og døren.

"Vi maa gaa ned og begynde fra den anden side", sagde godsøieren.

"Vil det ikke blive et forfærdeligt og vanskeligt arbejde?" indvendte gartneren.

"Omforlæbels, hr. godsøier", afbrød Tomas ham; "vi maa se til at komme derned og begynde arbeidet nedefra, — jeg ved paa en pirk, hvor rebnen gaar mellem begge fjelbene, — der inderst inde ligger huset — vi maa grave os igjennem."

"Ja, — du har ret", svarede godsøieren; "det er bedst, du overtager ledelsen, du, som er bedre kendt end alle vi andre her paa stedet."

"Det er noget sludder med den Tomas!" htrede en af de unge mænd, der gik bagerst. Han var nemlig vred paa Tomas for 'en eller anden "stret", han havde gjort ham, og syntes nu, det kunde være paa høi tid at komme med et udfald mod Tomas.

"Hold din mund, gut!" afbrød slagteren ham; "der er ingen, som lægger merke til, hvad du siger, skjønner du! — bedre du havde holdt dig hjemme, saa havde vi haft en nar mindre med os paa denne sørgelige ekspedition", og med et overlegent blik stubbede han gutten tilside.

De, som gik nærmest, lo saa smaat, og dette skulde ikke gjøre guttens humør lysere. Med et mørkt og tvært udtryk i sit ellers vakre ansigt arbejdede han sig efter de andre, mens han i sit stille sind ønskede, at dog Tomas maatte "falde i til langt opover halven", — "jeg skulde vist ikke være den, som hjalp med at faa ham op igjen", — "for mig skulde han nok bli, hvor han var"; men dette sagde han ikke høit.

Endelig naaede de ned og gik, lebsaget af Tomas, fremover imod rebnen.

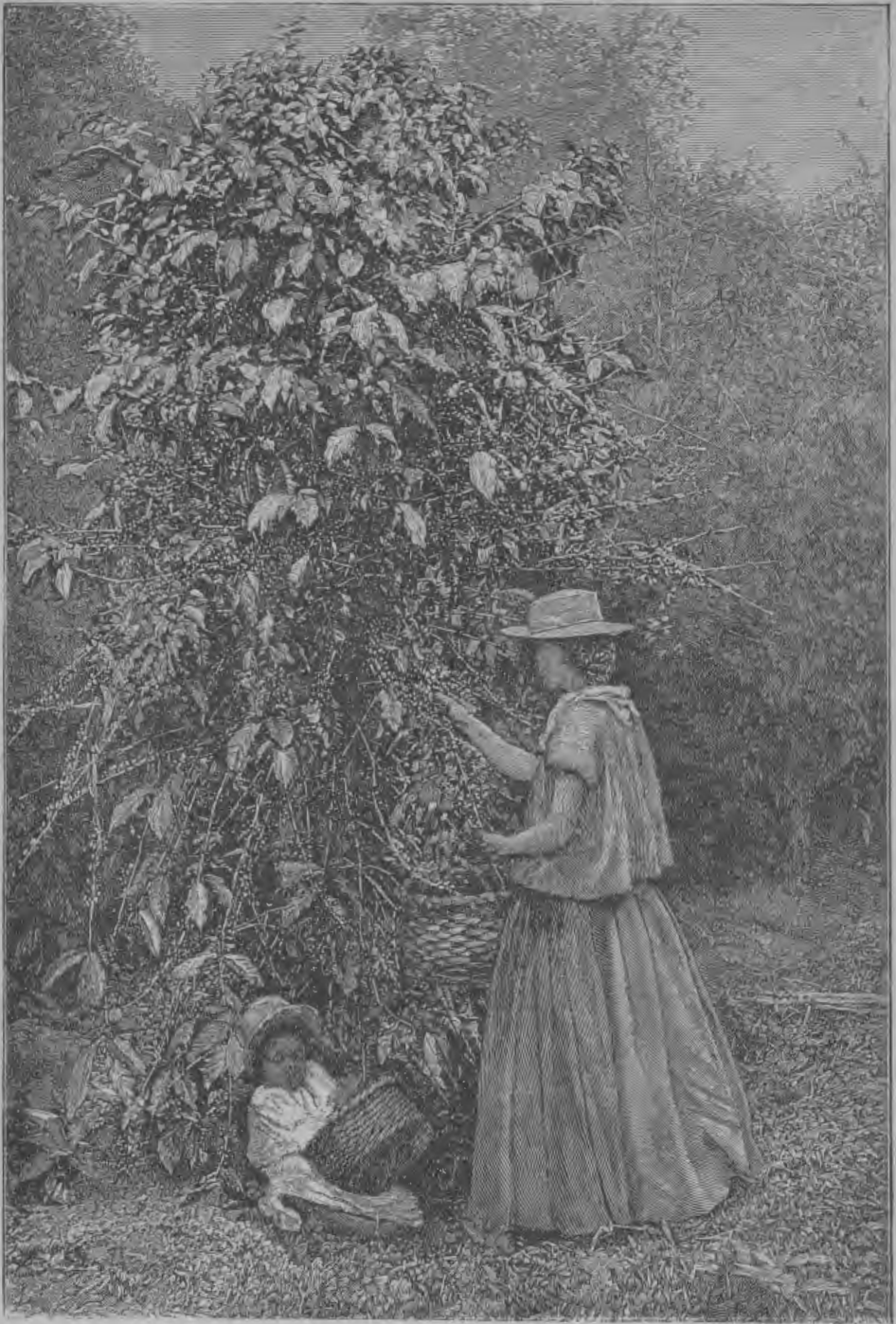
"Dmtrent her ligger den", sagde Tomas, "her faar vi begynde med grabningen." — Arbejdet begyndtes nu, men det var forfærdelig tungt, og sneen var paa sine steder tre, fire, indtil seks fod dyb.

"Vi maa have flere arbejdere", sagde godsøieren og tog frem sin lommebog, hvorfra han rev et stykke papir og skrev en ordre til forpagteren.

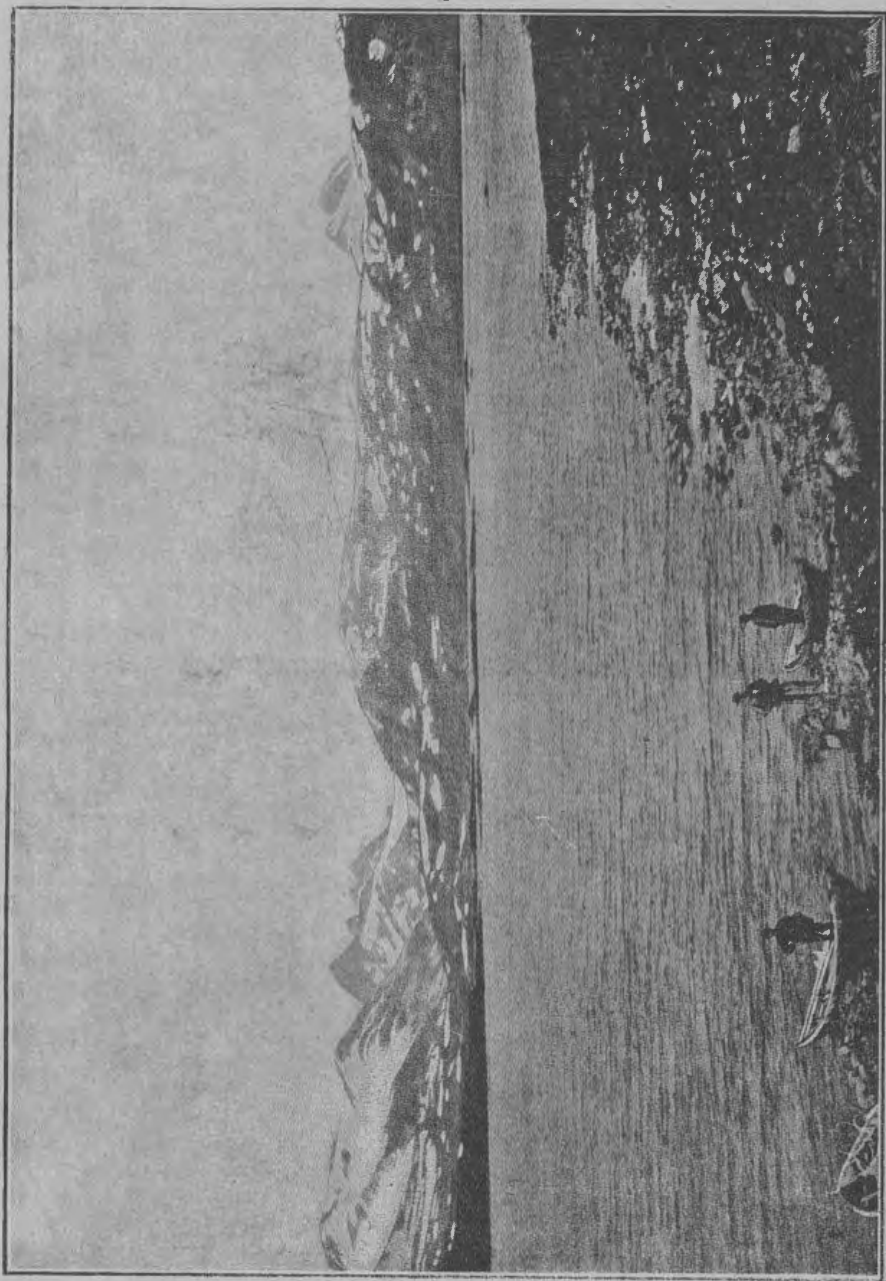
"Andreas, du faar skynde dig at gaa indover til 'Gallen' med dette. Faa alle mand paa gaarden med og hør efter hos naboerne, om der skulde være nogen, som er villig til at følge. Tag med proviant, lygter og andet nødvendigt. Hver mand maa have spade med, naturligvis. Men kjære, skynd dig! Imens skal vi fortsætte grabningen."

Kort tid efter ankom en bethdelig styrke, og alle gav sig ivrig ifærd med grabningen. Men jo længere de kom ind, desto dybere blev sneen, et sted var den endog ni, ti fod, og da de grov endnu længere frem, mødte de et helt hjerg af sne. Godsøieren, som ogsaa holdt paa at grave, stansede pludselig og lod spaden falde.

"Der vil gaa mange timer hen, inden vi faar grabet os vei helt frem til huset", sagde

„Kaffeplückung.“

Med franden.

han, "og den korte dag er snart tilende, — vi maa se til at finde paa en anden udvei, hvorved vi hurtigere kan naa vort maal.

»Hvad siger I, om vi forsøgte paa at grave en tunnel igjennem lige til huset. Det vilde ialfald gaa meget hurtigere!"

"Jeg tror, det vilde være det heldigste, hr. godseier", svarede Tomas; "det er sandt, — det vil tage for lang tid med at grave sliq vei helt frem."

12te kapitel.

Rebning.

Bed sin egen voldsomme vægt og pres var sneen bleben saa haard, at tunnelgravningen blev hverst vanskelig at gennemføre; men alligevel var dette godt; thi om arbeidet vistnok blev thngre, senere og mere besværligt formedelst den haarde sammenpreskede masse, saa behøvede man dog ikke at frygte for, at sneen skulde løsne ovenfra under gravningen. Et saadant arbejde vilde man ikke have bøvlet at paabegynde, om sneen havde været løsere; thi man kunde da have resiteret selv at komme "under sneen". Det var ganske mørkt derinde i tunnelen, saa man havde god brug for lamper og lygter.

Luften blev snart saa trykkende og kvælende derinde, at arbeiderne ofte var nødt til at skinde sig ud i det frie for at drage aande og puste ud, og dette gjorde sit til, at det gik mere sent end ønskeligt med tunnelen. Flere, især de yngste af mandstabet, klagede gjentagne gange over træthed og hrede ønske om at holde op for den dag. "Imorgen er der jo atter en dag", mente en af dem. "Imorgen kan det være for sent", sagde godseieren alvorlig; "gutter, lad os ikke for vor egen bekvemligheds skyld opsætte til imorgen, hvad vi kan gjøre idag", og saa spadede og grov de alle i tavsshed, mens spæden i tunge draaber flød nedover deres ansigt.

Godseieren sparede sig heller ikke selv, men brugte sin spade ligesaa flittig som sine arbejdere og tjenere, og dette hans gode eksempel virkede paa alle, saa de stammede sig ved at komme med flere klager og bønner om at maatte indstille det trættende og langvarige arbejde, som nu var gaaet paa i flere timer uden stans. Blufselig hiansede en af mændene arbeidet og lod i besiddelsen spaden falde. "Spaden slødte imod noget haardt", sagde han, "vi maa vist have naaet huset."

Alle gav sig ivrig isærb med at saa sneen

bort fra det sted, — ja, — rigtig, der fik man se et glimt af tømmerbæggen, og dette syn hilsebes med stormende jubel.

"Vi har fundet det! — her er det!" raabte alle mand i munden paa hverandre. — — —

Mens dette gik paa, sad beboerne derinde i hytten i stum fortvilelse. Dette var den femte dag, de havde været i deres ufrivillige snefængsel; hidtil havde de intet tegn seet eller hørt, som kunde tyde paa befrielse, og de havde saaledes opgivet alt haab om rebning. Luften var saa tung og trykkende derinde, at man knapt kunde trække pusten, og naar man gjorde ild op paa skorstenen, røg det saa forfærdeligt, at man øieblikkelig maatte slukke igjen, om man ikke skulde blive røgt inde. De stakkars børn, Jens og Margrete, græd og klagede uafslabelig, og hunden var ængstelig og urolig.

"Jeg undres, hvor længe dette skal vare?" spurgte skobogteren sin hustru, som bleg og taus sad borte i krogen og buggede Margrete paa sit skjød.

"Vi har ikke mere mad igjen nu", svarede hun sukken; "det sidste stykke brød blev foræret for flere timer siden."

"Gud se i naade til os!" hviskede Josef, — "det er værst for de stakkars børn, mor!"

I det samme for hunden op og begyndte at gjø. De hørte tydelig en svag banken mod væggen.

"O, hvad er det?" udbrød Josef skjælvende, — bare det ikke er huset, som nu styrter sammen!"

Bleg af rædsel reiste de sig begge op; i det samme hørte de stemmer.

"O, Josef, Josef", udbrød madame Gren, "jeg tror, de har fundet os! — O, — Herren være lovet og priset og takket for sin naade!" "Vent lidt", svarede Josef med skjælvende stemme, "lad os forsøge", og han bankede mod den kant af væggen, hvorfra han havde hørt støien komme. Bankningen blev straks besvaret med et nyt slag mod væggen, og de hørte nu, at man raabte "hurra" derude.

"Vær ved godt mod", raabte godseieren, "nu skal I straks være reddede!"

Josef, den sterke, tjække mand, sank nu ned i en stol og begyndte at hulle høit af glæde; men hans hustru knælede ned paa gulbet ved hørnenes senge og opsendte en brændende takkebøn til Herren, som saa underlig havde frelst dem ud fra nøden.

Det varede nu ikke længe, inden de naaede døren, godseieren lukkede den op og stod nu

inde i huset. Han forsøgte at tale, men kunde ikke; heller ikke nogen anden kunde i denne gripende og høitidelige flund sige et ord.

Endelig brød godseieren tausgheden:

"Naboer", sagde han, "Gud har været meget naadig imod os, — lad os nu takke ham ret inderlig! "Amen, amen!" svarede alle, idet de blottede sine hoveder, og Josef tog bibelen frem og læste den 116de Davids salme.

Læs den du ogsaa, kjære barn, og du vil da ikke undre dig over, hvorfor de alle græd, da de heilige ord saa sømt og kjærlighedsfuldt talte om deres fare og befrielse.

"Vi har proviant med", sagde godseieren, og mændene har nu nistestreppeerne ind. Sultne var alle arbeiderne, og maden smagte fortræffelig; men Gren og hans hustru kunde for begælse ikke faa en mundfuld ned.

"Vi maa se til at komme afsted straks", sagde godseieren, "det er ikke raadeligt at opholde os her længere; vi kan ikke vide, hvilket øieblik huset styrter sammen. — I skal faa baade husrum og pleie i 'Hallen'", tilspøiede han. "Men, — De har da ingen søn, De, — Josef, — hvad er det for en liden gut?" spurgte godseieren forundret, da han fik se paa Jens, som pludselig var vaagnet og med et sprang stod midt paa gulvet. Nu fortalte Josef alt det, som vi før ved om, — og du kan tro, det blev glæde og overræstelse; thi alle havde hørt om det forsvundne barn.

En af mændene, der godt kjendte Jens's forældre, traadte nu frem for godseieren: "Undskyld", sagde han, "men om jeg faar lov til det, saa vilde jeg gerne gaa med engang; ned til guttens forældre og meddele dem det glædelige budskab."

"Ja, gaa", svarede godseieren, "men vær forsigtig, naar du overbringer nyheden, at den ikke kommer altfor overrumplende paa dem", og Ole satte afsted nedover de bratte snebakker. Han var saa glad, at han næsten ikke "kjendte benene under sig", og saa hurtig for han afsted, at han inden en kort time naaede det hus, hvor Jens's forældre boede.

Det var allerede sent paa aften; Magelsen og hans hustru skulde netop gaa tilfængs, da det pludselig bankede paa døren, og ind traadte manden, der bragte det glædelige budskab.

Hvorledes de stakkars forældre modtog det, kan lettere tænkes en beskrives; vist er det, at de takkebønner, som opsendtes, var mange og inderlige, og taarerne, glædestaarerne, som flød, var ogsaa mange. Gjerne vilde de have gaaet

afsted med en gang for at hente sit elskede barn; men da det allerede var temmelig sent, og fru Magelsen var bleven svag og daarlig paa grund af den lange uges pinlige angst og ubisshed, lod de det bero til næste morgen. De gik da tilfængs; men der kom ikke søvn over deres øine den nat. "Undertiden faar man ikke sove for sorg og angst og smerte", sagde Jens's moder, "og undertiden faar man ikke sove for bare glæde! o, Gud være takket! Gud være evig prisef og takket!"

Lidlig næste morgen gik forældrene til 'Hallen', hvor de fandt sin lille Jens.

Det var et rørende, ja over al beskrivelse rørende møde; fader, moder og barn græd og lo paa engang i hinandens arme, og de, som var vidne til denne scene, var næsten ligesaa bevægede. Ja, godseieren kom saaledes i graad, at han maatte gaa ud og op paa sit værelse, hvor han var en hel time, inden han atter kom til saamegen ligebevt, at han kunde gaa ned.

Jens's moder omfavnede madame Gren og lille Margrete, og den brave hund Hero blev klappet og dækket sliq for, saa den vistnok begyndte at tro, at den maatte være en usædvanlig hund i alle maader. Den gik omkring, logrede med halen og saa folk lige op i ansigtet med en mine, som om den vilde sige: "Ja, godtfolk! I har nu mig at takke for, at I nu kan sidde her lunt mellem fire vægge allesammen."

"Ja, gutten", sagde godseieren og klappede den over dens smukke lodne pels. "Ja, gutten, han er flink, han, stakkars!"

Og saa den heilige middag, som godseieren trakterede paa allesammen!

Presten var ogsaa indbudet, og han holdt en vakker og gripende tale ved middagsbordet.

Lille Jens var en tid temmelig daarlig og svæbede mellem liv og død. Kulden og den lange uges skræk og angst havde taget sliq paa ham, at han fik en voldsom feber og lungebetændelse. Men hans unge kræfter seirede dog endelig, og snart var han lige saa frisk, flink og kjæf igjen som før.

En ting havde han lært; han var aldrig mere ulhdig imod sine forældre og foresatte, og han blev fra den tid af en flittig, snild og brav gut, som aldrig glemte at takke Gud, fordi han saa forunderlig var bleven reddet fra at blive begravet

"under sneen!"

Til billedet.

Fængsel — Frihed.

"Huf — det var et uhyggeligt billede," siger du. Ja, jeg er enig med dig i det. Staffelen, han har nok gjort noget galt, ellers stod han ikke der bag gitteret. Det er forresten, synes jeg, noget godt ved ansigtet. Han ser ikke ud til at være af de forhærdede forbrydere, eller af dem, som synes, at de har det bedre indenfor fængslets mure end udenfor. Det er vel mange tan'er, han har, som han staar og ser paa menneskene, som gaar forbi dernede paa gaden. Hvor godt de har det mod ham! De er jo fri!

Men som han staar der, kommer en fugl flyvende. Den er ogsaa fri; nu kommer den lige bort til gitteret og vil ligesom fortælle ham, hvor godt det er at være fri. Ja, det vil nok han ogsaa blive — engang, naar han faar udfonet sin straf. Vare han da ikke ajør noget galt igjen, saa han atter mister friheden. Det er bedst at stille sig sig, at man ikke kommer til at sidde bag „laas og lukke."

Opløsning paa gaader i nr. 22.

Geografisk gaade:

- Macedonien. 1. Montenegro.
2. Apenninerne.
3. Kristiania
4. Esbjerg.
5. Danmark.
6. Odessa.
7. Rubien.
8. Irland.
9. Eufrat.
10. Alen.

Firkantgaade:

a b e l
b a r a
e r i f
l a t s.

Billedgaade: Jorden er en stor fugle.

Bogstavgaade.

1 5 3 12 er godt at have. 10 7 8 3 11 og 10
11 1 er to guttenavne. 11 3 10 og 5 10 7 5 11
er to søstre, som forekommer i Bibelen. 5 3 12 4
6 7 vokser i Hvalkenhaven. 1 6 8 7 ligger i bandet.

5 6 8 faar man, naar man er usikkert 3 : 6 7
er et guttenavn. 11 10 7 8 er en stor fisk 6 4
10 er et vigenavn. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 11 12
er en norsk by.

Rolf Berentsen

Gaade.

Kor fra er vi ikke nogensteds velkommen. Bag-
fra har vi netop samme stæbne. Hvem er vi?

D. Smith-Meyer.

Geografisk gaade.

- En elv i Rusland.
Et land i Europa.
En koloni i Amerika
Et guttenavn.
Et guttenavn.
Et vigenavn.
Et guttenavn.
Eiternavn paa en fjerdingshyrste i Galilæa

Naar de rette navne findes, vil forbogstaverne læst ovenfra nedad betegne et landstrib i Australien og endebogstaverne læst nedenfra opad betegne en ensom ø i et verdenshav.

Fiskerbillede.

Hvør er deres tro hund?